



Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2020. október

300 Ft



„Fontos lenne meghallani az embereket”

Interjú fr. Kardos Csongorral

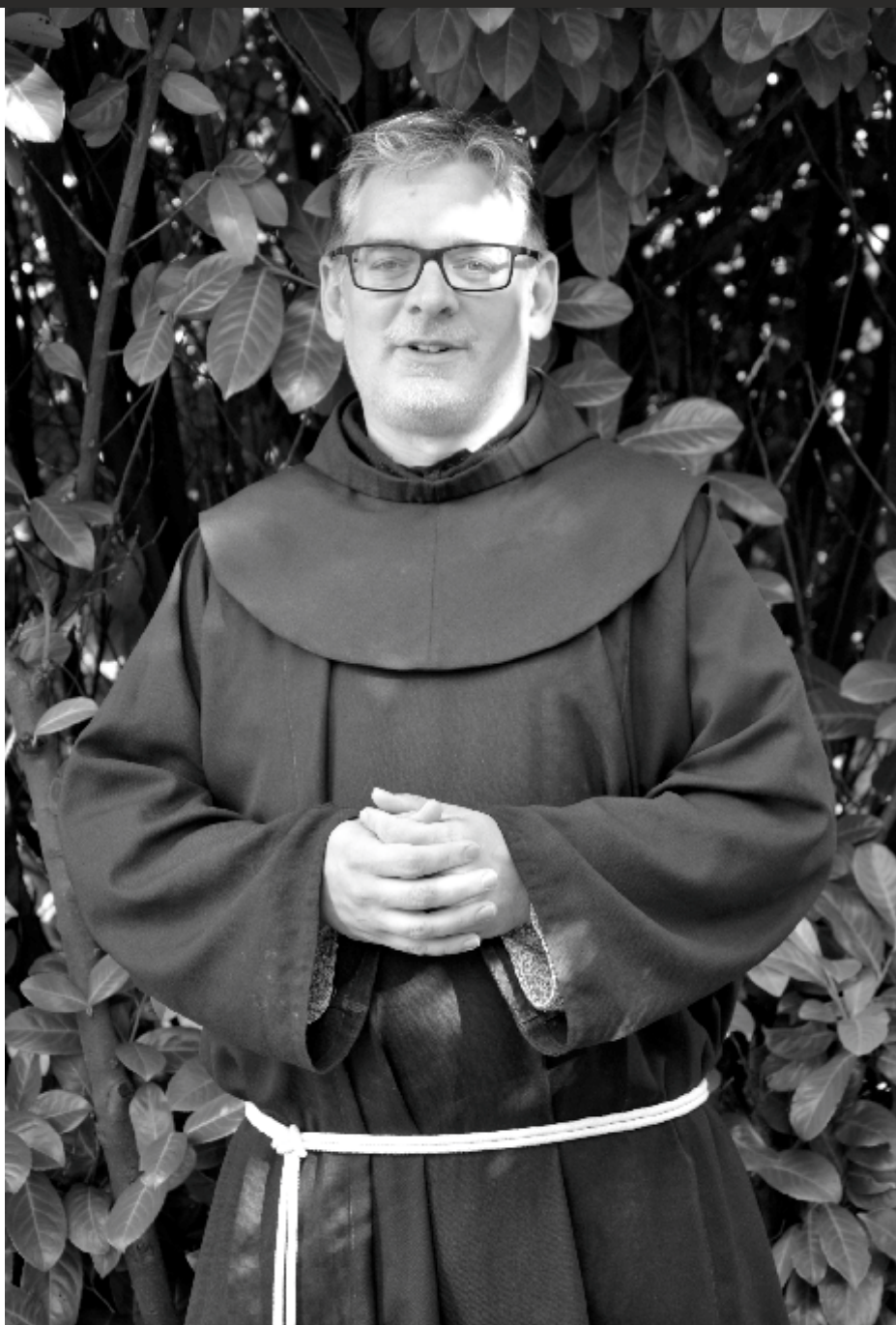
– Plébános és iskolai lelkivezető voltál Szécsényben az elmúlt hét évben, milyen kihívásokat jelentett ez neked? Tanultál új dolgokat is ez idő alatt?

– Az biztos, hogy sok tapasztalattal gazdagodtam... A plébánosok élete nemcsak játék és mese. Sok az intéznivaló, a stressz, a konfliktushelyzet, sok elképzelést kell egy tető alá hozni, így gyakran az embernek minden erejére, türelmére és találékonyságára szükség van mindehhez. Főként ha ezt néhány felújítás vagy egy egész iskola átvétele "színesíti". Igyekeztem mindehhez persze folyamatosan tanulni, hiszen nem úgy születtem, hogy mindenhez értek.

Nem mindig könnyű, mert nincs mindenre lehetőség vagy idő, ilyenkor az ember a józan eszét igyekszik segítségül hívni, és kérni a Jóistent, hogy tegye emellé az Ő részét.

– Mire emlékszel vissza legszívesebben ebből az időszakból?

– Főként az emberekre, akiket megismerhettem, a közösségekre, amik nyitottak voltak mindig a hitben való elmélyülésre. És a mi ferences közösségünkre



is, hiszen az igazán nagy segítséget jelentett, hogy "testvéreket adott mellém az Úr" - mégpedig nagyon jó testvéreket.

– Nagy örömünkre másodszorra szolgálsz itt a zalaegerszegi rendházban, mennyiben találsz másnak a mai helyzetet, az első időhöz képest?

– Most elsősorban a rendház, a testvérek szolgálatára vagyok rendelve. Természetesen misézek, gyóntatok, segítetek a plébániai feladatokban is, de házfőnökként a ferences közösség életét kell szerveznem, otthonosságot teremtenem a testvérek számára, a lelkiéletünket segítenem. De emellett a Világi Rend életében is kaptam feladatokat Veszprémbe, illetve régiós asszisztensként. Most egyelőre nagyon élvezem, hogy a korábbi hét évhez képest kicsit szabadabban oszthatom be az időmet, a feladataimat, ami persze nem azt jelenti, hogy unatkoznék...

– Mire figyel manapság egy ferences házfőnök?

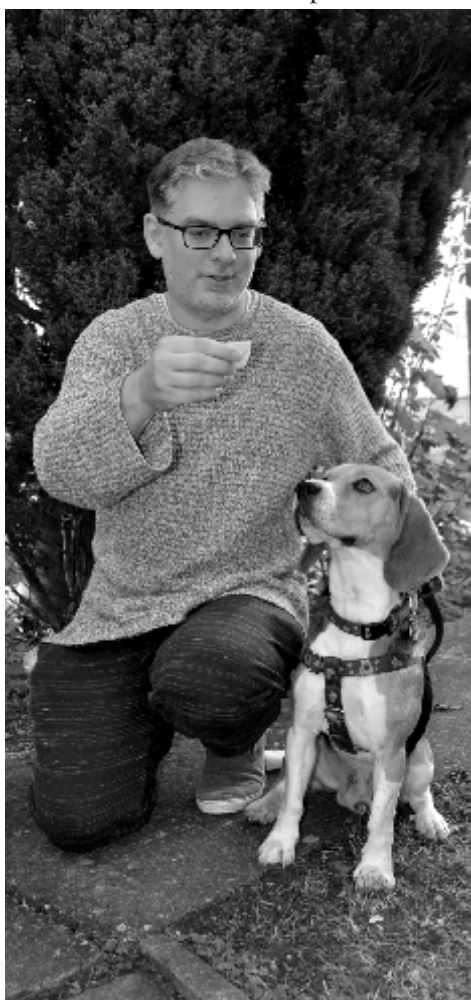
Erre nem igazán létezik meghatározás. Amikor először kezembe vettem azokat a segédanyagokat, amiket a Rend központja készített a házfőnökök számára, az egyik első mondat, ami szíven ütött, hogy a gvardiánnak legyen saját lelki élete, hogy erre különösen is figyeljen oda. Szóval az elsődleges, hogy az istenkapcsolatod rendben legyen, és csak így tudsz a testvéreknek segítségére lenni. Az biztos, hogy ha a provincia vezetése rád bíz egy ilyen feladatot, az a bizalom jele, hiszen te vagy a felelős

elsősorban azon a helyen a ferences életért, a testvérekért.

Én személy szerint azt szeretném, ha itt egy olyan kis közösség lehetnénk, akik őszintén és mélyen tudunk egymással kommunikálni, meg tudjuk beszélni a problémáinkat, otthon érezzük magunkat a rendházban és egymás közt; és mindennek eredője a közös imádság fontossága. Szóval igazából egy házfőnöknek nem kell csinálni semmi különöset...

– Mit/miket szeretsz az itteni valóságban, ami most jól esik itt neked?

– Most lehetőségem van nagyokat sétálni, néha kirándulni, többet tudok olvasni is a korábbi időszakokhoz képest, ezek



feltöltenek. Évezem, hogy kicsit nyugodtabban, elmélyültebben létezhetem, nem szakítanak szét a stresszhelyzetek, az állandó problémamegoldási szükség.

– A plébániai közösségben milyen alkalmakkor találkozhatunk veled, milyen feladatokat vállaltál?

Az elsődleges a szentmise, a gyóntatás. Már többen találtak meg lelkivezetésre is. Tanítok hittant is iskolában, temetek, majd én viszem a bér málkozási felkészítőt is, ha a járványhelyzet engedi a kezdést. De főzők, mosok, takarítok is egyfolytában! Sok tennivaló, javítanivaló van a rendházban is, aztán majd jön a kert, stb.

Nemrég igazi kihívást jelentett Mihály testvér örökfogadalmának szervezése és lebonyolítása, ami szerencsére igazán szép ünnep lett mindenki számára.

– Miket látsz fontosnak a jelenlegi járványhelyzetben plébániánk közösségére nézve?

– Azt gondolom, hogy most nemcsak a hitünk, de elsősorban az emberségünk vizsgázunk: hogy mennyire tudunk egymásra figyelni, különösen az idősekre, a veszélyeztetettekre, az egészségügyi dolgozókra. Mennyire tudjuk a saját elképzeléseinket háttérbe szorítani mások biztonságáért, segítségért.

Vannak pozitív és vannak keserű tapasztalataim is. Fontos, sőt nélkülözhetetlen az imádság, és fontos az is, hogy tudjunk hallgatni a püspökeinkre, a szakértőkre, betartsuk az előírásokat, a kéréseiket. Most ezek a szeretetünk jelei. Nem kell fé-

lelemben élünk, de ugyanakkor maximálisan tisztelve a másik ember életét. Remélem, hogy mindebből megerősödve, a hitünkben növekedve kerülünk majd ki.

– Véleményed szerint merre tesz lépéseket ma a világegyház? Érzékelsz-e erősebb üzeneteket olyan területeken vagy hozzáállásban, amit érdemes nekünk is megszívlelni?

– Ferenc pápa nagyon erős üzenetekben hív bennünket a szegények felé. Fontos lenne megfontolnunk, hogy a mi környe-

zetünkben kik a szegények. Lelki, testi értelemben egyaránt, és hogyan tudunk segíteni rajtuk.

Fontos lenne meghallani az embereket, a más véleményűket, más meggyőződésűeket is. Gyakran tapasztalok elzárkózást a részünkről, hogy könnyen leírjuk a nem-hívőket, és nem keressük velük a párbeszéd lehetőségét. Ez bezárkózást eredményezhet, magunk körül forgást, belterjességet.

Biztos vagyok benne, hogy nagyon meg kell erősödnünk közösségként, és kifelé is nyitnunk kell. Találékonyan és kre-

atívan kell képviselnünk a hitünket, a meggyőződésünket a világ felé, bátran kiállni a véleményünkkel. Ebben nagyon nagy szerepe van a világi hívőknek, a hívő szakembereknek, a vallásos értelmiségieknek. Nagyon sok tévhit él az emberekben az Egyházzal kapcsolatban. Meg kellene mutatnunk, hogy nyitottak vagyunk, megértőek, és egyben egy olyan világ képviselői, ami túlmutat ezen a földön. Hogy az életünk, az életmódunk meghívás legyen.

„S bár hazahívtak mennybe fel, ott is csak értünk könnyezel!...”

Preisinger Virág



„Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled. Áldott vagy Te, az asszonyok között, és áldott a Te méhednek gyümölcse: Jézus, *akinek bemutatásakor Simeon megővendőlte, hogy tör fogja átjárni lelkedet, akivel Egyiptomba futottál, akit három nap bánkódva kerestél, akit nagy kereszttel terhelve a Kálvária hegyére menni láttál, akit a Kálvária hegyén keresztre feszítettnek láttál, akinek holt Szent testét öledbe helyezték, akinek Szent testét sírboltba tétetni láttál.*”

„7 tör”, és mennyi könny drága Szent Fiadért. S könnyeid patakja most sem száradt fel drága Édesanyánk. „S bár hazahívtak mennybe fel, ott is csak értünk könnyezel...” Jelen vagy közöttünk Anyánk, töröktől átjárt szíveddel és könnyes szemiddel. És könyörögsz nekünk Te, Akinek a könyörgése a leghathatósabb a mennyben. Te kérsz bennünket, és könyörögsz nekünk, hogy végre a helyes úton járjunk.

Hozzád zárandokoltunk most drága Szűzanya, hogy könnyeidet felszárítani próbáljuk, és a töröktől átjárt szíved fájdalmait – melybe talán a mi bűneink töre is sebet ejtett – áldozatunkkal, szeretetünkkel enyhítsük. Szeptember 15-én indultunk Galgahévízre, hogy templomunk takarító-

inak és a Mindszenty kert gondozóinak örömét, bánatát, kéréseit és háláját lábad elé tegyük.

Kedden reggel 7 órakor, Grácián atya vezetésével indult el a zarándok csoport: a Mindszenty kert gondozói és a takarítók. Az út hosszát rövidítette a rózsafüzér imádság és a Fájdalmas Szűzanya rózsafüzérének titkairól való emlékezés. A tizedek között, egymás után csendültek fel a Szűzanyát köszöntő énekek. Utunkat végig áldás kísérte, mert csodás időnk volt. Szűzanya kék palástja borult reánk és mosolya ragyogott felettünk.

Fél tizenkettőkor érkezünk Galgahévízre, a Szent Miklós templomhoz, ahol Béla atya nagy szeretettel fogadott minket. A templomban, miután köszöntöttük a Szűzanyát, hazánkért és a viláágért, a vírus megszűnéséért, elimádkoztuk az engesztelő rózsafüzért.

A könnyező Szűzanya szobra Pásztóról került ide. Ez egy Rosa Mystica szobor. A Szűzanya keblén lévő három rózsza jelentése: a vörös a „még meg nem tért” papokért, a fehér a jó papokért, az arany pedig a szent papokért. Béke, csend hullt a szívünkre ima közben. Ahogy a Szűzanya arcát néztem, olyan volt, mintha mosolygott volna. Ez az imánk biztosan meghallgatásra talált, mert a Szűzanya együtt könnyörgött velünk. Az Úrangyalára hívó déli harangszó után vettünk részt a

Szentmisén, melyet Béla atya concelebrálásával Grácián atya mutatott be.

Mise után a templomban lévő ereklyékkel áldást kaptunk. II. János Pál pápa, Szent Fausztina, Szent István király, Szent Maximusz és Boldog Apor Vilmos ereklyéi találhatóak a templomban. Áldás után Béla atya és a sekrestyében szolgáló – eredetileg szakács – férfi meleg ebéddel vártak minket. Nagyon megható volt az a meleg szeretet és odaadás, amivel megvendégeltek minket. Körbeültük a terített asztalt és a gőzölgő gulyást. A plébániai irodában dolgozó néni is közénk ült az ebédhez.

A gulyás után a „szakácsunk” frissen sült meleg kalácsot hozott. Régen ettem ilyen finom, omlós, puha kalácsot. A szíve-lelke benne volt ebben az ebédben. Isten fizesse meg neki!

Hálás szívvel köszöntük meg a vendéglátást, és még egyszer utoljára visszaléptünk a templomba. Egy utolsó fohászra, egy utolsó csókra a Szűzanyához. **Könnyes volt a szeme!** És ezt a csodálatos dolgot egymástól függetlenül mondtuk ki, és erősítettük meg! Ez nem megfeshető, és eredetileg nem ilyen a Rosa Mystica szobrok szeme. A Szűzanya szeme piros, kisírt volt, és a könnyek ott csillogtak a szemében. **Teljes valóságában közöttünk van és hív!** Mikor fogjuk végre meghallani? Hányan leszünk, akik összefogunk és újra-



építjük Noé bárkáját hitből, reményből, szeretetből, megtöltve áldozattal és Istennek tetsző élettel? Hogy ha elárasztanak minket a megpróbáltatások, a kísértések árja ne sodorjon minket el, és ne merüljünk el a kétségbeesésben. Hogy Isten segítségével le tudjuk győzni mindezt, és a hajónkat ki tudjuk kötni a két biztos ponthoz. A Szűzanyához, és az Oltáriszentséghez. S ez megtart minket bármekkora is lesz a vihar!...

Egy régi mondás szerint, ha valaki egy új templomban jár, az ott mondott imája, kérése meghallgatásra talál. Mi is kértük hazánk védelmét, gyógyulást, testileg, lelkileg. A dombos Zala zengő

dalával búcsúztunk, megköszönve Máriának a kegyelmekben gazdag napot.

S mennyire igaz az utolsó versszak: „Hálás Zala elvisz haza, szívbe zárva. S ha szenved is, nem lesz többé, e nép árva.”- mert „nem vagyunk árvák, van Édesanyánk, ki a magos mennyekből gondot visel ránk!”

Igen. Köszönjük Neked drága jó Anyánk, hogy közbenjársz és imádkozol értünk! Ránk mosolyogtál Édesanyánk, és reméljük, hogy fénylő szemeid most az örömtől, és nem a fájdalom könnyeitől csillogtak!

Interjú fr. Kis Kornéllal

„Az Egyház a megtisztulás felé halad”

– Úgy hozta a gondviselés (aminek nagyon örülünk), hogy újra Zalaegerszegen vagy, mi állt ennek a háttérében?

– Nem fogadtam volna erre a helyezésre, óriási és örömteli meglepetés volt. Az esztergomi életritmust nem tudtam felvenni, fuldokoltam. Ez a kudarc nem volt meglepő, hiszen a rendbelépésem első percétől biztos voltam benne, hogy az ottani élet nem nekem való.

Van elég lelkipásztori terület. Kipróbáltak, és talán belátták, azt, amit én mindig is gondoltam arról, milyen prefektus lennék. Visszahívott az anya-plébánia, ahol papi hivatásom született. Talán tartományfőnököm is kifejezetten rehabilitációs céllal küldött ide, bár remélem nem rehab tempóban fogok szolgálni! Vagy visszaimádkoztak. Remélem az emberi szempontok, döntések piciny erecskéi az Atya akaratának medrébe folynak, az Ő dicsőségére vagyok itt.



– Esztergomban milyen területen dolgoztál, milyen feladataid voltak? Hogyan birkóztál meg ezekkel, változtott-e mindez valamit benned, esetleg hozott-e új felismerést?

– Majdnem prefektus voltam, és templomigazgató. Majdnem prefektus, mert ki akartak próbálni egy a bencéseknél kidolgozott nevelőtípust, az „osztályferencset”. Kevesebb prefektusi, inkább ferences-lelkipásztori jelenlét. A második évben a kísérlet folytatódott „évfolyamferences” lettem. Sajnos egyik szerepet sem tudtam eredményesen betölteni. Templomigazgatónak sem váltam be, mert bár a lelkipásztori munkában a lehetőségeket kihasználtam, a templommal, mint felújítandó, menedzselendő épülettel nem tudtam mit kezdeni, rám nehezedett. A srácokkal nem volt semmi baj, alapvetően szerettek, tiszteltek, csak ne lettek volna mindig ott, vagy lenne arrébb kissé a kolostor. Felismerés? Nem nekem való a kollégiumi élet, nem mindent állok ki egészségromlás nélkül. Alázat.

– Véleményed szerint az egyházi iskoláknak manapság milyen fontos kihívásokra kell jó válaszokat találniuk?

– Nem igazán vagyok ebben kompetens, kevés és negatív volt a tapasztalat. Amit viszont nem látnak be ezen a területen sem: a változások, a generációs szakadások, kommunikációs különbségek exponenciális növekedését. Minden újítás elkésett. Áthidalná ezt a Lélek, ha nem csak utólag, döntéseink, határozataink után hívnánk, hogy helyeseljen.

– Ebben a ferences személyi összetételben már korábban szolgáltatok együtt itt Zalaegerszegen, ezt most hogyan éled meg?

– Bizakodó vagyok, bár rendkívül különbözőek vagyunk. Amit már tapasztalok, az őszinteség légköre. Sokat kell egyeztetnünk, kimondani, ami bennünk van, és minden eszkössel ellenállni a settenkedő megosztó erőknél.

– Amióta megérkeztedél érzékszel-e változásokat legutóbbi ittlétedhez képest?

– Hiányzik az andráshidai kis önállóság, a Dobronhegyi virasztás. Örülök, hogy Egerszegen, a megújult kápolnában élet bontakozik.

– Milyen feladataid vannak most kápláni szolgálatodban?

– Ebben nincs semmi jelentős változás.

– Mit/miket szeretsz az itteni valóságban, ami most jól esik itt neked?

– A város, a ház, a munka élhető mérete. Itt van családi kötődésem, második otthonom keresztgyerekeim családjában. Itt vannak a barátaim, itt éltem életem legboldogabb éveit. Hivatalosan is Zalaegerszegi vagyok, van Egerszeg kártyám, az azúrkékeknek szurkolok.

– Hogyan látod, merre halad ma a világegyház, vannak-e hangsúlyosabb területek, amelyekre nekünk is érdemes jobban odafigyelnünk?

– Minden nap egy új, sokszor szánszalmas megosztás: szembe vagy háttal misézni, gregorián

vagy gitáros, latin vagy magyar, karizmatikus vagy konzervatív, kézbe vagy nyelvre áldozás, nők papként, a cölibátus feloldása, erőltetett ökumené, maszkviselés.... Ezen mindenképpen túl kellene jutni.

Optimista vagyok: az Egyház a megtisztulás felé halad. Vízrel vagy tűzzel, csak az kérdés.

Időnként olyan dolgok érintenek meg, világosodnak meg, amelyek nap mint nap velünk vannak mégis mintegy letakarva, s egy váratlan pillanatban feltáruulnak. Ilyen megvilágosodás volt számomra idén a kezdőének Szent Lőrinc ünnepén. A liturgia a legmerészebb és a legpontosabb teológia. Az introitus a keresztény logika mélyére vezet, „aki elveszíti életét, megtalálja azt,” és egy lépéssel még talán tovább is lép: „Íme, szent Lőrinc, aki életét az egyház szegényeinek szolgálatára szentelte, ezért a vértanúság lett a jutalma, hogy ragyogó arccal lépjen az Úr Jézus Krisztus elé.” Nem Nobel békedíjat kap tehát, vagy lovagkeresztet, életjáradékot. Az Egyház, amikor szolgálni kezd – különösen a szegényeknek – ugyanezt a jutalmat kapja. Aki tehát hűséges a szolgálatban, dicsőségessé válik, válhat a vértanúságban, vezet tovább az ünnep könyörgése. Ez egy potenciál, ami nem feltétlenül vérontásban (roston sütésben) nyilvánul meg, hiszen mennyi szentünk, köztük Szent Ferenc, Szent Antal is vágyott a vértanúságra, hanem megújulás Krisztusban, ami konkrét művekben is megtestesül. Hogy mi lesz ez, nem tudom, de nagy szükség volna rá!

Az Oltáriszentség szentjei 16. rész

Alacoque Szent Margit Mária (+ 1690. október 17.)

Jézus isteni Szíve misztikus látnokának, valamint e Szív tisztelete hírnökének életéről nem sokat tudunk, annál többet viszont a legszentebb Oltáriszentséghez fűződő bensőséges kapcsolatáról, úgyhogy teljes joggal sorolandó az eucharisztikus szentek közé.

Margit Mária 1647. július 22-én született Lautecourban (Franciaország) szülei ötödik gyermekeként. Az édesapa meghalt, amikor Margit Mária mindössze nyolc és volt. Ekkor került Margit Mária a charolles-i klarisszák kolostorába. Ott részesült kilenc éves korában az első szentáldozásban.

Egy négy éven át tartó betegség következtében visszatért otthonába, édesanyjához. 24 éves korában a Szalézi Szent Ferenc és Chantal Szent Johanna Franciska által alapított vizitációs nővérek kolostorába került. Itt hamarosan megkezdődtek misztikus látomásai, mindig a szentáldozás után, vagy a legszentebb Oltáriszentség imádása közben. A misztikus kegyelmi ajándékokkal együtt sok betegségben, lelki szenvedésben volt része.

Mária Margit mély tisztelettel szerette az eucharisztikus Üdvözítőt. Ahhoz azonban, hogy engesztelési hajlandóságát teljessé tegye, maradéktalanul ki kellett szolgáltatnia és át kellett adnia magát az Urnak, akit a szentáldozásban magához vett:

„A szentáldozás után egyszer felszólított arra, hogy még egyszer ajánljam föl Neki áldozatul a szabadságomat és egész lényemet.” Ezt készséges szívvel örömmel megtettem, de hozzátettem: „Feltéve, felséges Mesterem, hogy soha nem engeded, hogy külsőleg bármi rendkívüli látszódjon rajtam, kivéve olyan dolgokat, amelyek miatt a teremtmények előtt még több megaláztatásban és lealacsonyításban leszek részem, és szemeikben teljesen megsemmisülök. Mert ó Istenem, tudom, milyen gyenge vagyok és félek, hogy elárulak Téged, és félek, hogy a Te ajándékaid nincsenek biztonságban nálam!” Ő azonban ezt válaszolta: „Ne félj semmitől. Én majd mindenről gondoskodom; Én magam leszek a te öröd és képtelenné teszek arra, hogy



ellenállj Nekem.” Margit Máriának az volt a szerepe, hogy az Úr akarata szerint, Vele együtt engesztelő áldozat legyen. „Jézus azt mondta, hogy arra szánt engem, hogy Neki a legszentebb Oltáriszentségben ostyaállapotában, és véres áldozati állapotában állandóan hódoljak.”

1687. március 28-án, nagypénteken, a szentáldozás utáni izzó vágyakozásában (ami akkoriban nagypénteken lehetetlen volt) Szent Margit Mária egy levélben így irt Marie Françoise de Saumaise

anyának: „Nem tudom megállni, hogy ne írjak Önnek arról a kegyelemről, amelyet nagypénteken kaptam. Izzó vágyakozást éreztem arra, hogy magamhoz vegyem az Urat és könnyek zápora közepette ezt mondtam Neki: „Legkedvesebb Jézus, el akarom magam emésztetni az Utánad való vágyakozásban, és ha nem is vehetek magamhoz a nagyhét e napján, azért szüntelenül továbbra is vágyakozom Utánad!”

Ekkor megvigasztalt édes jelenlétével és ezt mondta: „Leányom, úgy meghatotta a szívemet a te vágyakozásod, hogy ha még nem alapítottam volna meg szeretetem szentségét, akkor most megtenném, hogy a te táplálékkoddá legyek.”

Szent Margit Mária kimondhatatlanul hálás volt az Üdvözítőnek azért, hogy megadta neki a szentáldozásban a Vele való egyesülést. Erről így ír: „A szeretet, a hála és a hálaadás lelkiületével így szóltam a kereszty gyönyörei közepette: „Hogyan tudnám meghálálni Uramnak mindazt, amit velem tett? Ó Istenem, mily nagy is a Te irántam való szereteted, hiszen a szentek asztalánál táplálsz engem, ugyanazzal a Testtel, amellyel őket erősített meg. Túláradó gazdagsággal táplálsz engem a Te kiválasztott és leghűbb barátaid pompás ételeivel, engem, aki méltatlan és nyomorúságos bűnös vagyok!”

Újra és újra a tabernákulumhoz húzta a szíve Alacoque Szent Margit Máriát, hogy ott imádjá az eucharisztikus Üdvözítőt: „Akkor vagyok a legboldogabb, amikor a legszentebb Oltáriszentség előtt van a szívem. Ezt mondom Neki: „Ó Jézus, Szerelmem vedd el mindenem, ami az enyém, és mindent, ami vagyok, és rendelkez velem teljesen a Te is isteni tetszésed szerint, mert minden, ami az enyém, maradéktalanul a Tiéd. Változtass át engem Te magaddá, hogy többé ne legyek képes akár csak egy pillanatra is elszakadni Tőled, és hogy semmi mást ne tegyek, csak azt, amire a Te tiszta szereteted készített!”

Hogy milyen boldogító hatással voltak Alacoque Margit Mariara az Oltáriszentség előtt imában eltöltött órák, megmutatja a következő beszámoló, melyet önéletrajzi jegyzeteiben találhatunk:

„Amikor egyszer Krisztus mennybemenetelének ünnepén a kórusba mentem, hogy tisztelettel megünnepeljem azt a napot, amelyen az Üdvözítő fel-

ment a mennybe, az Oltáriszentség előtt nagy lelki nyugalomba merültem, amelyből nemsokára ragyogó fény indult ki, amely körülvette az én szeretett Jézusomat. E szavakkal közeledett hozzám: Leányom, arra választottam ki a lelkedet, hogy Számomra a földön a nyugalom mennyországa legyen, szíved pedig legyen az Én gyönyörűségeimnek és az Én isteni szeretetemnek trónja!”

Az 1673 decembere és 1675 júniusa közötti időszakban is mindig a legszentebb Oltáriszentség imádása közben történt, hogy Jézus Krisztus megjelent Alacoque Szent Margit Máriának és minden alkalommal egyre világosabban feltárta neki Szívét és annak kívánságait. Az egyik jelenésről így számol be:

„Amikor egyszer az 1675-ös esztendő Úrnapijának nyolcadában egy napon a legszentebb Oltáriszentség előtt imádkoztam, Jézus szeretete egészen rendkívülien megajándékozott kegyelmének tanúbizonyságaival, és azt a forró vágyat éreztem, hogy ezt a szeretet legalább egy kicsit viszonyozhassam, hogy Neki a szeretetért szeretetet adhassak. Ekkor így szólt hozzám:

Nem tudsz Nekem nagyobb szeretetet adni, mint amikor azt teszed. amit már oly sokszor kértem tőled! Ekkor feltárta nekem isteni Szívét és ezt mondta: Nézd itt azt a Szívét, amely az embereket annyira szerette, hogy nem kímélte magát, hanem teljesen odaadta és elemésztette magát, hogy bebizonyítsa nekik a szeretetét. Jutalmul azonban a legtöbbjüktől csak hálátlanságot kaptam, mivel a szeretet e szentségében Vélem szemben tiszteletlenül viselkednek, szentségtöréseket követek el, hidegek és semmibe vesznek. De az a legfájdalmasabb számomra, hogy olyan lelkek is, akik nekem lettek szentelve, így cselekszenek Vélem szemben.

Ezért azt kérem tőled, hogy az Úrnapija nyolcada utáni első pénteken legyen beiktatva egy külön ünnep, az Én legszentebb Szívem tiszteletére. Ezen a napon járuljanak szentáldozáshoz az emberek, és az azáltal pótolják az elmaradt tiszteletet, hogy ünnepélyesen megkövetnek engesztelésül a meggyalázásokért, melyben a legszentebb Oltáriszentségnek a szentségkitételek során része van. Megígérem neked, hogy Szívem mindazokat elárasztja majd isteni szeretete özönével, akik neki megadják ezt a tiszteletet és azon fáradoznak, hogy mások is megtegyék ezt!”

Befejezésül álljon itt még egy utolsó kijelentés Alacoque Szent Margit Máriától, melyben megin-

dító szépséggel mutat rá a Szent Eucharisztia és Jézus isteni Szíve közötti kapcsolatra és kifejezi szeretetét az eucharisztikus Üdvözítő iránt:

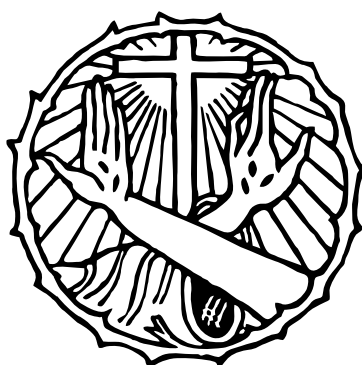
„Miután egy pénteki napon magamhoz vettem Megváltómat, szájamat szent oldalsebéhez helyezte és három-négy órán át szorosam magához ölelt. Eközben kimondhatatlan gyönyörűségeket élveztem. Szüntelenül ezeket a szavakat hallottam:

Most látod, hogy semmit sem veszít az ember, ha azt a Mindenható Erőnek odaadja és hogy mindent megtalál az Én birtoklásomban. Én pedig azt válaszoltam: Ó Szerelmem, boldogan lemondok

ezekről a külső örömeiről és Téged csak Magadért akarlak szeretni, ó Istenem!”

Valóban, Alacoque Szent Margit Mária, akit IX. Piusz pápa 1864. szeptember 28-án boldoggá és XV. Benedek pápa 1920. május 13-án szentté avatott, és akit maga Krisztus egy látomásban „Szívének igen szeretett tanítványának” nevezett, nem csupán Jézus Szívének izzó tisztelője volt, hanem éppúgy a Szent Eucharishtiának is!

(Forrás: Ferdinand Holböck: *A legszentebb Oltáriszentség és a szentek. Marana Tha 2012.*)



„Jöjjön el a
Te országod!”

Az Élet Urának gondviselő szeretetét köszönjük meg

Kovács Lajos P. Bánk

halálában.

Életének 93. évében, 2020. október 1-én szólította nővérünk, a testi halál. 1927. február 6-án született Felsősegeden. 1942-ben öltötte magára a habitust Búcsúszentlászlón a Szűz Máriáról Nevezett Ferences Rendtartomány novíciusaként, majd a következő évben elkezdte középiskolai tanulmányait az esztergomi Ferences Gimnáziumban. 1947-ben Szombathelyre került teológus hallgatóként, majd tanulmányait 1950-től a Központi Szemináriumban folytatta. 1951-ben a Pesti rendházban tette le örökfogadalmát, majd ugyanebben az évben november 4-én szentelték pappá.

A doktorátus megszerzése után 1953-tól a Szombathelyi Egyházmegye szolgálatában kápláni szolgálatot végzett Zalaegerszegen, Tófejen és Nován. 1960-ban az ÁEH utasítására elbocsátották az egyházmegyéből, ezért Budapesten borkesztyűszabásként, majd könyvelőként dolgozott. 1963-ban újra lelkipásztorként szolgálhatott Gencsapátiban, majd Zalalövön plébánosként.

1987 márciusától Sárváron szolgált a Szent László templomban. 1988. szeptember 28-án vette át elődjétől a Mariánus provincia irányítását tartományfőnökként.

A rendszerváltás után sokat tett a provincia újraindulásáért, 1989-től Zalaegerszegen a miniszter provinciális hivatal mellett plébános és jelöltmagiszter volt. Következő évben a rendi káptalan új tartományfőnököt választott, de Bánk atya 1999-ig maradt Zalaegerszegen.

Ezt követően provinciálisként a pesti Ferences rendházba került, ahol a gvardiáni feladatot is ellátta. A lelkipásztori feladatok mellett könyvet írt, sőt a modern kor kihívásaira válaszolva az internet adta lehetőségeket is kihasználta az Örömhír terjesztésére. 2005-től, amíg egészsége engedte, lelkipásztorként működött a pesti Ferences Templomban. Életének utolsó hónapjait az esztergomi Ferences Szociális Otthonban töltötte. Ferences derűvel és bölcsességgel élt, elviselve egészségének romlását is.

Dsida Jenő:
Templomban

Csendes a templom,
Serceg a mécses,
Hófehér oltár
Virággal ékes;
Elébe térdel
Egy kicsi lányka,
Szívét betölti
Forró imája:

"Szegény anyácska
Nagyon beteg lett,
Hiába ülök
Az ágya mellett
S ápolom nappal,
Ápolom éjjel...
Nem is tudom, hogy
Mi lesz szegénnyel.

Azt mondják róla:
Nem soká várhat,
Itt hagy bennünket,
Szegény árvákat,
S felmegy Hozzád a
Csillagos égbe, -
Mondd, kis Jézuskám,
Ugyan mi végre?
Hiszen Te neked
Nincs rá szükséged,
Van jó anyáskád,
Ki szeret Téged,
Ki gondoz, ápol,
Vet puha ágyat...
Hagyd itt nekünk az
Édesanyánkat!"



A kis Jézuska
Szíve feldobban,
Arcán megértés
Szent tüze lobban,
Biztat, mosolyog, -
Mosolya édes...
Csendes a templom,
Serceg a mécses.

Medjugorjei üzenet

2020. szeptember 25.

Drága gyermekek! Azért vagyok oly hosszú ideje veletek, mert nagy az Isten az ő szeretetében és az én jelenlétemben. Gyermekeim, arra hívlak benneteket, hogy térjete vissza az Istenhez és az imához.

Életek mértéke a szeretet legyen, és ne felejtsetek el gyermekeim, hogy az ima és a böjt csodákat művel benneteket és körülöttetek.

Mindent, amit tesztek legyen az Isten dicsőségére, és akkor a Menny be fogja tölteni szíveteket örömmel és érezni fogjátok, hogy Isten szeret titeket és engem küld, hogy megmentsen benneteket és a földet, amelyen éltek. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögi értünk és az egész világért!



A Szűzanyánál voltunk könyörögni

Grácián vezetésével október 6-án Pálósszentkúton és Szegeden a ferences templomban a Segítő Szűzanyánál Magyarország védelméért, családjainkért, testi-lelki egészségünkért és a járvány megszűnéséért.



Hirdetések

- Bánk atya lelki üdvéért a megemlékező szentmisét október 13-án, délben tartjuk.
- Október 26-án, hétfőn esperesi kerületünk papjai részvételével 10 órakor szentmisét mutatunk be templomunkban. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

- November 2-án, hétfőn, halottak napján 9 órakor az Olai temetőben szentmisét mondunk elhunyt szeretteinkért.

Alacoque Szent Margit Mária imája



Felajánlom magam a Mi Urunk Jézus Krisztus Szentséges Szívének és Neki szentelem személyemet, életemet, cselekedeteimet, valamint megpróbáltatásaimat és szenvedéseimet: olyannyira, hogy mától fogva egészen az Ő szeretetére és tiszteletére adom át magam.

Rendületlen szándékom, hogy csakis Jézus Szívée legyek és hogy mindent az Ő szeretetéért tegyek, egyben pedig elvessek minden Néki nem tetszőt. Ezért tehát Téged választalak, Ő Szentséges Szív, szeretetem egyetlen tárgyául, életem őrzőjéül, üdvösségem zálogául, gyarlóságom erejéül és bűneim vezekléséül. Ő, irgalommal és jósággal teljes Szív, légy biztos menedékem halálom óráján.

Légy igazolásomra Mindenható Atyád előtt és távoztasd el tőlem jogos haragjának sujtásait. Ő, Szerető Szív, minden bizalmam Beléd helyezem, mert noha mindenben félnem kell önmagam gonoszságától és gyarlóságától, viszont mindent remélni merek a Te jóságodtól és bőségedtől. Irtsd ki belőlem mindazt, ami Néked nem tetsző vagy ami ellenáll Szent Akaratodnak.

Engedd, hogy tiszta Szereteted oly erővel uralkodjék szívemen, hogy soha többé el ne tudjalak felejteni vagy Tőled elszakadni. Ő engedd, hogy Szereteted gazdagságából elnyerhessem azt a kegyelmet, hogy nevem be legyen írva Szentséges Szívedbe, mert Beléd óhajtom helyezni minden boldogságom és dicsőségem, és a Te hódolatteljes szolgálatodban akarok élni és halni. Amen

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felélős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft